

„És mentünk. És csak mentünk. És nevtünk. És ámultunk. És daloltunk. És... egyszerűen jól éreztük magunkat. Eggyé váltunk a természettel. Egyek voltunk mindazon csodákkal, melyek utunkat keresztelték. Hihetnénk, hogy álom volt, de ez a valóság.”

(QuizQuartett)

Játékosan kezdődött a BÖD

A csapatok megérkezését követően kommunikációs játékokkal vette kezdetét a 9. BÖD tábor. A kommunikációs délután elsődleges célja egymás megismerése volt. Az Erdély, Partium és Bánság különböző vidékeiről érkező diákok vegyes csoportokba szerveződtek, így a játékok során együttműködési képességeiket is bizonyították. A próbák változatosak, izgalmasak, kreatívak voltak. A gyufaszál-próba célja a személyes bemutatkozás volt: egy égő gyufaszál kialakításáig minél több információt közölni magunkról és az úton megtapasztalt élményekről. Ezt követte a „mértani” feladat: bekötött szemmel kialakítani egy egyenlő oldalú háromszöget. A címerkészítés a személyes tulajdonságokon túl a frissen verbuválódott csapatok ötletességét is tesztelte. A csapattagok együttműködését és kreativitását a papírtorony-próba erősítette. Ezúton is gratulálunk a legmagasabb torony elkészítőinek!

Meglátásunk szerint a kommunikációs játékok elérték céljukat: a táborlakók megismerték egymást, barátságok kezdődtek, és a következő napi túrára már igazi, összeforrt CSAPAT indult útnak.

Szerzők: Minerva gyermekei (Forgács Tamás, Rák Gergő, Szalai Vivien, tanáruk Putovits Tünde)

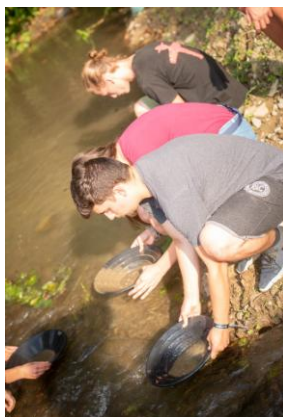
Hétlétra-vízesés

Ahol a város gyors léptű utcái a béke zöld mezsgyéjére nyúlnak, ahol a monoton dudaszók madárdallá válnak, ahol felhőkarcolókon nevetnek a hegyek, ott van egy hely. Egy hely, ahol a csilingelő vizek hangja édes melódiával köszönti az arra járókat, kik képesek gyönyörködni a könnyed, leheletszerű felhők játékában, a magasló fák versengésében és a talpuk alatt kigyózó ősi gyökerek végtelenségében. Őket simogatja melegen a nap sugara, lelkükön könnyít a szél. Nem véletlen, hogy ez a mesebeli környezet minket is elkápráztatott. És hogy hol jártunk? Nem az egy, nem a kettő, hanem a Hétlétra-vízesésnél. Hetedhét országon túl, ahol a Bölcs diák idén kék pólóban kalandnak indul, a Nagyköhavas hegyeiben, réges-régen a Csűrőkőárka pataka a mészkősziklákba szurdokot vágott, hét vízesést alkotva. Varázsbusszal kezdődött utunk, majd mindent megpróbáltató feladatot kellett teljesítenünk: a magasba kellett repülnünk... De nem akárhogy! Egymás után, libasorban (néhányunk talán libabőrösen is) másztunk lépcsőfokokként... kapaszkodóként... kitaposott ösvényenként. És mentünk. És csak mentünk. És nevtünk. És ámultunk. És daloltunk. És... egyszerűen jól éreztük magunkat. Eggyé váltunk a természettel. Egyek voltunk mindazon csodákkal, melyek utunkat keresztelték. Hihetnénk, hogy álom volt, de ez a valóság.

Szerzők: QuizQuartett (Kedves Anita-Krisztina, Bíró Zonga, Simon Hanna Fatime, tanáruk Kastal Ottília)

Arany a patakban?

Silye Lóránd, a BBTE egyik professzorának vezetésével a legbölcsebbnek bizonyuló 10 csapat rengeteg izgalmas programban vehetett részt a geológiai délután alkalmával. A professzor elmagarázta a jelenlévő diákoknak, hogy a klisékkel ellentétben a geológus foglalkozása nem abban merül ki, hogy naphosszat keres egy kavicsot, ami látszólag ugyanolyan, mint az összes többi, és aztán örül neki. Néhány alapvető geológiai ismeret letisztázás után kezdetét vette a „kakukktojás” keresés.

Szerzők: KerékKötők (Rigmányi Johanna, Kádár Johanna, Csiszér Zsolt, kísérőjük Balogh Judit)

A jelenlévők szerint -amint azt lapunknak elmondták-, a feladat nem bizonyult túlságosan bonyolultnak. Ezután a különböző kőzetek közti különbségeket vizsgálták, valamint megismerkedtek pár, a geológusok számára igen hasznos eszközzel és szerrel, mint a lupé és híg sósav. Ezek segítségével meghatározható a kőzetek összetétele és felépítése is. Aranymosás volt a következő kihívás, ami nagyobb csoda lett volna, ha sikerül. Tehát a jelenlévők iszapos homlokot mostak, és fedeztek fel különleges anyagokat és ásványokat valamint rengeteg csillámot. Viszont az, hogy van-e arany a patakban még mindig kérdés maradt.

Kirobannó élmények - Kémia délután a malomkertben

Gábor és Zsejke megmutatták a kémia poénos oldalát. Pókokat versenyeztettünk, buborékba buborékot rejtettünk, pár perc alatt virágoskertünk is lett, a végén pedig tüzet gyújtottunk gyufa nélkül, és további kísérleteknek voltunk szemtanúi. Közéjük tartozott egy nagyon becsapós mutatvány, amikor valamilyen kotyvalék segítségével eldönthették ki mennyire tartja be a tábori alkoholtilalmat. Ez abból állt, hogy egy kémcsőbe szívószállal kellett befűjni. Ha ezek után a kémcső tartalma megtartotta eredeti piros színét, akkor az azt jelentette, hogy szervezetünk nem tartalmazott alkoholt. Viszont, ahogy a csapattársunkkal is megtörtént, néha zöldre színeződött, jelezve hogy valami nincs rendben.

Szerencsére, a táborból nem tiltották ki csapattársunkat, mivel kiderült, hogy némely kémcső csel hatására változott a zöld szín hatalmává.

Patrónus csapatunk bio-kémiás lévén felettébb élvezte ezt a kémia délutánt és sikerült visszarázódnia a sulis mindennapokba, ha csak egy óra idejéig is.

Szerzők: Patrónusok (Nagy Emese Réka, Kiss-Cserey Gergő, Székely-Varga Szilárd, Albert Anikó, tanáruk Korodi László)

A búzától a kenyérig

A mai nap másképp indult, mint a többi: a tábor udvarán álló vízimalom eddig pihenő kereke forogni kezdett, ezzel jelezve, hogy valami készül.

A molnárok régen vámot vettek a gabonából amit az emberek őrölni vittek. Ennek megfelelően mi is „belépőt” kellett fizessünk a malomba való belépésért: malommal, molnárokkal kapcsolatos mondókákat, verseket, népdalokat, közmondásokat.

A környéken egykor számos malom működött, mára viszont már alig maradt fenn néhány, ugyanis a víz erejét elektromos energia váltotta fel. Az egykori Virág malom felújítása és működőképes állapotba hozása is rengeteg munkát és energiát igényelt a megvásárlás után, de megérte: a malom és udvara élethűen mutatja be a molnárok életét, és a hagyományos kenyérfőzés mozzanatait. A látogatók emlékezetes napokat tölthetnek el itt, emellett a malomkert számos embernek nyújt munkát, megélhetést. A malom megtekintése közben számos információt osztottak meg velünk régi szokásokról, hagyományokról, és néhány eszköz kipróbálására is volt lehetőség. *Folyt. a köv. oldalon*

A búzától a kenyérig (folyt. az előzős oldalról): Miután megtekinthettük hogyan lesz a búzából liszt, eljött az ideje, hogy a kenyér és kalács készítésében segédkezzünk. Ez szintén csodálatos élmény volt, az általunk megsütött házi kürtös kalácsok íze pedig megkoronázta a napunkat. A kenyerek hosszú időt töltöttek a kemencében. Amikor elkészültek és kihűltek, nagy örömmel csipegettünk belőlük mielőtt elindultunk a várlátogatásra.

Szerzők: Észbontók (Preg Fruzsina, Orosz Viktória, Kovács Sándor-Richárd, Mészáros József, tanáruk Mezei Emőke)

Vegyes Táncház

A BÖD tábor harmadik délutánján egy visszatérő, hagyományőrző programon vettek részt a táborozók. A táncházat a helyi Pántlikácska néptánc csoport vezetői, Máthé Anita és Fakó Alpár-Atilla tartották. Elmondásuk szerint Csernátonban tíz pár, (változó korcsoportban) tarozik az együtteshez és főként az erdélyi vidékek táncait adják elő. Zenei kíséretünk ezen az estén Veres Hunor primás, Horváth Tas brácsás és Csobot Lehel nagybőgősök voltak.

Azt is megtudtuk tőlük, hogy alkalmanként, már négy éve zenélnek így együtt. Délután felcsíki táncoktatásban részesülhettünk. Az alaplépésektől egészen a friss csárdás mozdulatsoráig sok mindent gyakoroltunk egészen a vacsoráig. Pihenésként egy éneket és csujogatókat is tanulhattunk. Vacsora után vette kezdetét a táncház, ahol hamar észre lehetett venni kik a gyakorlott és/vagy a kitaró táncosok. Először a frissen tanult felcsíki lépéseket gyakoroltuk, majd a mezősegi táncok következtek, amelyeket már csak a gyakorlott táncosok jártak. Végezetül az előbbi táborokban és táncházakban is gyakran oktattott moldvai körtáncok zárták a jó hangulatú estét.

Szerzők: Igazlátók (Serb Dávid, Flocă Larissa, Cziprián-Kovács Kinga, tanáruk Cziprián-Kovács Jolán)

Malom-álmom, álmom-malom

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Malomkert, távol a nagyvilágtól, a Kerek erdő közepén, egy csobogó patak partján. Csendes nyugodt hely volt – szinte meseszerű. A faházikók mintha tündérek neveit viselték volna; egymás mögött sorakozva állt az Almási-, az Anna-, és a Lea-ház, némán őrizték a tájat, magukba zárva a titkokat. A földön elterülő lóheretengerben akadt jó pár szerencsehozó négylevelű is.

A hely nyugalmit semmi sem bolygatta fel egészen az érkezésünkig. Érkezéskor kész túracsomagot kaptunk kézbe, a meseországi felszerelést, varázspótlót, soha ki nem ürülő kulacsot, és mindig teli tarisznyát. A kedves fogadtatást a szervezők csak tetézték a meseország bemutatásával és programjaival.

Teljesen biztosak vagyunk benne, hogy rekordot döntöttünk, ugyanis sehol sem hangozhatott el többször az a néhány bűvös kérdés, mint a „Neked sincs jeled?“, „Tudod, hol van legközelebb jel?“, „A világ végére jöttünk?“.

Természetesen mindre „nem” volt a válasz, és nemsokára rájöttünk, hogy a tény, mely szerint nincs lehetőség telefonálni inkább kihívás, mintsem büntetés. Egyébként is a program olyan sűrűnek tűnt, hogy elképzelni sem tudtuk mikor fogunk pihenni. Itt a vége, fuss el véle - vagyis mégse, mert ez még közel sem a hetünk vége.

Szerzők: Pénz-ügyese (Szabó Kincső, Szeghalmi Gabriella Nóra, Rejtő Dóra Adrienn, Dima János Viktor, tanáruk Harácsek Klementina)

TÚR-ÁZÁS

Reggel nem indult fényesen a napunk. Gyorsan megreggeliztünk, majd a rossz idő miatti hosszas tanakodás után elindultunk a megtervezett túrára. A rossz idő miatt reménykedtünk, hogy elmarad a betervezett túra és lesz lehetőségünk moziba menni, de a szervezők végül a túra mellett döntöttek, vállalva az esetlegesen fellépő kockázatokat, mondván: „Ez csak egy kis víz”.

Neki is vágtunk a hosszúnak ígérkező túrának. Nagyon reménykedtünk, hogy maci barátunkkal nem futunk össze, hiszen útközben láttunk egy kicsinek nem nevezhető lábnyomot. Hogy megelőzzük az útközben felmerülő unalmakat, egy kitalálós játékot játszottunk, mely szórakoztató, és agyunk megmozgatását igénylő jelleggel bír.

Amint megálltunk egy kis pihenőre, másfél óra folyamatos séta után, rögtön elkapott az eső, melyet először egy nyári zuhónak néztünk, de lassan kiderült, hogy ez sokkal több annál. A félnaposnak tervezett túrának befellegzett. Esőköpeny esőköpenyt ért, amikor lassú léptekkel megindultunk. Az eleinte strapabíró cipők az út végére kisebb medencévé alakultak át. Akár egy aranyhal is lakhelyét fedezhette volna föl bennük. Ruhadarabjaink megbízhatóságát már az út felénél elveszítettük, a végére már úgy festettünk, mint egy órán át tartó, ruhával való zuhanyzás után. Bár nem alakult a legjobban a kirándulás, mégis valamilyen módon kapcsolatba kerülhettünk a természettel, csak nem úgy, ahogy elképzeltük.

Ezek után már száraz ruhákban vágtunk neki a növény- és gomba ismereteink fejlesztésének. Utána egy három részből álló, általunk még nem látott természetfilmet néztünk meg. Napunk végérvényesen jól telt, újabb kalandokkal gazdagodva.

Szerzők: LépTEN-nyoON Királyfi (Balázs Hanna, Némethy Gyopár, Kiss Tamás, tanáraik Tokos Ibolya, Tóth Mihály)

Haszmann Pál múzeum

A Bölcs Diákok országos szintű vetélkedő továbbjutott csapatai a jutalomtábor keretén belül ellátogattak a csernátoni falumúzeumba, amelyet Haszmann Pálról neveztek el 1999-ben. Már az odaút is igazán érdekes volt. A csapatokat lovasszekéren szállították a helyszínre.

A körülbelül 1-1 órás oda-vissza utat gyönyörű táj övezte, léleksimogató esztétikai élményekben lehettek gazdagabbak a résztvevők. Igazán csodálatos tényként könyvelhető el az, hogy mennyire is él az emberekben az ősi székely virtus. Tekintve, hogy lépten-nyomon székely kapukba botolhat az ember, Pali bácsi szenvedélyes szavait, a rajongást, a tüzet, a fényt, a csillogást a szemében, amikor a magyarságról beszél, fűszerezve egy kis jellegzetes székely humorral.

A diákok számos érdekes hétköznapi tűnő ténnyel lehettek gazdagabbak. Például a falon lévő díszes ládaszerűségben nem fésű, hanem só tartandó. Esetleg hogy mi mindent is árul el egy kopjafa az ott nyugvó személyről. Hogy a zene nem is olyan régi, de a zenelejátszó már annál inkább.

Hogy érdemes jón lenni a telefonos névvel. Hogy verejtékes a munka, az élet nehéz, gyötrelmes. Hogy, manapság az ikeás vagy dedemanos szekrények útmutatója is néha kínai, hát hogyan volt képes a székely ember több generációt is megérő házakat építeni berendezéssel, kerttel, kapuval, állatostul, emberestül. Szőröstül- bőrostül. Összességében igazán értékes tanulsággal lehetnek gazdagabbak a Haszmann Pál múzeum látogatói: megismerkedhettek ma is használatos „ősi” dolgokkal, a székely temperamentummal, humorral, hozzáállással, felfogással, életvitellel. Becsülettel.

Szerzők: Griffendél (Karsai Noémi, Nagy Erin Bernadett, Molnár Angéla Szilvia, Pál Armella, tanáruk Nagy Egon)

Főszerkesztők: Sólyom Réka, Molnár-Galaczi Júlia
A szerkesztőbizottság tagjai: Kandó Noémi, Dénes Kinga,
Fotók: Tamás Ágnes ☺
Tördelőszerkesztő: Márton Katalin
Communitas Alapítvány, 2019